

Nikola Šimić Tonin

BOJA TIŠINE

Nakon studioznoga razgledanja slika Koveljke Veselinović, rođene 1. 5. 1977., u selu Golubić, općina Obrovac, nameće mi se neobično pitanje: ima li tišina boju?

Svakako da ima. Koja je to boja? Odgovor prepuštam umjetnicima od kista. Usuđujem se za sebe reći, umjetnik sam od riječi. Riječima prilazim nerazdijeljenoj slikarskoj zdjeli u pupolju stvaralačkoga naboja skrivanoga iza zastora sobne tišine u stanu zgrade na zadarskome bulevaru, slikarski vez vezen nitima tišine osobne skromnosti *Veličine malih*. Skrivan i davan samo rijetkima na uvid, u dubinu očiju, to slikarsko prvenče, dobro je znano, skromnost i nije uvijek vrlina, pogotovo u ovo i ovako vrijeme.

Boje zavejavaju život, sjećanja, djetinjstvo, odrastanje, mladost... slikopisne su kronike rodnoga sela, urbane sredine, TV-novitaldi.

Daje nam se za iščitati cjelina slikarskoga teksta, osobitoga umjetničkoga rukopisa, ispisanoga u dvanaest ulja na platnu i četiri akvarela.

Slikarske nijanse govore baščama sljezovih boja djetinjstva njedre krajolike realne životne fabule, svakovrsni zemaljskih koridora.

Pejzažne slike autoričini su monolozi. Smjenjuju se poput raspoloženja: dani, noći, godišnja doba, sudovi duše.

Široki je spektar slikarskoga pripovijedanja Koveljke Veselinović.

Koveljkini su ovo biseri iz njene riznice duše.